

Všechny velké ctnosti mají absurdní tvář, řekl Albert Camus. Kolik tváří má absurdní hra? Mnohvrstevnost obrazu, který absurdní drama vytváří, by mohla být přímou úměrou k mnohovýznamnosti pojmu hra. Propracovává-li se čtenář rovinou absurdního textu, stává se součástí nové partnerem podivného dění, spoluhráčem hry absurdními, nikoli však nesmyslnými.

s

reality,
pravidly

Podle jakých osobitých pravidel hrají klíčoví autoři české varianty absurdní dramatiky 60. let minulého století - Václav Havel, Ivan Vyskočil a Milan Uhde? Jsou jejich světy takové, jako světy zahraničních autorů absurdního divadla? V čem se liší Havlovi hráči od Vyskočilových herců? Co je podstatou nonstop světa Milana Uhdeho? Uplatňují čeští autoři obdobné postupy jako jejich kolegové ve světové literatuře? Jedná se tu o příběhy, osudy, nebo jen o hravé neodůvodněné počínání? Hovoří tu spolu hrdinové skutečně, nebo si pouze pohrávají se slovy? O co běží, co jev těchto hrách ve hře? Jak funguje pseudorealita života 60. let 20. století?

A jak je možné, že spolu s každým novým pohledem na mnohvrstevný obraz podivného světa, s každým dalším příběhem a novou tváří absurdity vnímá divák stále silněji plíživý pocit, že všechny ty Hugy, parťáky, Sanory, úřady alej stra odněkud zná ...